

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 11/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti J. s. r. o., B., zastúpeného advokátkou JUDr. E. K., P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C/106/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti J. s. r. o. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti J. s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C/106/2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou 18. mája 2009 na okresnom súde domáhala proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom financií Slovenskej republiky, náhrady škody a primeraného zadosťučinenia za „*nezákonnú daňovú kontrolu*“. Sťažovateľka okrem iného k dôvodom podania sťažnosti uvádza, že aj „*napriek výzve sťažovateľa adresovanej súdu na vytyčenie termínu pojednávania dňa 12. 1. 2010 elektronicky a dňa 13. 1. 2010 do podateľne súdu ako aj ďalšiemu aktívnemu prístupu sťažovateľa k predmetnému kompenzačnému konaniu voči odporkyni SR v zast. MF SR bol súd fatálne nečinný a prvé pojednávanie vo veci vytyčil až po viac ako 3 rokoch na termín 3. 10. 2012.*

Súd vyjadrenie žalovanej doručil sťažovateľovi až dňa 28. 8. 2012, pričom týmto vyjadrením odporkyne disponoval už od 24. 08. 2009 - príloha č. 5, teda nič mu nebránilo, aby v kompenzačnom konaní vytyčil následne termín pojednávania ešte v roku 2009 a v danej jednoduchej veci rozhodol, najmä ak správca dane potvrdil vlastný nesprávny úradný postup a nezákonnosť rozhodnutia ním vydaného (§ 9/1 zák. č. 514/2003 Z. z.).“

Sťažovateľka vzhľadom na vzniknuté prieťahy v konaní podala 3. októbra 2012 sťažnosť predsedníčke okresného súdu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), na ktorú predsedníčka okresného súdu odpovedala listom zo 17. októbra 2012, v ktorom konštatovala, že „*predmetné konanie je poznačené prieťahmi*“, a pre účely zabránenia vzniku ďalších prieťahov v konaní pristúpila k priebežnému sledovaniu veci až do jej právoplatného skončenia. Sťažovateľka s prihliadnutím na to konštatuje, že „*nekonaním poznamenaným viac ako 3 a 1/2 ročnou nečinnosťou súdu zavinenou súdom, porušením ust. §-u 6 O. s. p. (zásada rýchlosti súdneho konania) v kompenzačnom konaní voči SR v zast. MF SR na náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu priamej škody spôsobenej Daňovým úradom B. pri výkone nezákonnej daňovej kontroly NO DPH za r. 2006 porušovateľ odignoroval právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov*

a právo sťažovateľky na prejednanie veci v primeranej lehote. Postup súdu nadobudol charakter odmietnutia spravodlivosti“. Nadväzne na uvedené sťažovateľka poukazuje na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu k otázke zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní.

Žiadanú výšku finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodňuje vznikom „*morálnej ujmy titulom prietahov v kompenzačnom konaní“*, ktorá má ďalej vyplývať z pocitu neistoty a významu veci pre sťažovateľku, v ktorom sa „*obeť porušenia práva orgánom štátu stala opätovne obeťou ďalších prietahov zavinených súdom, ktorý ku dňu podania sťažnosti v danej veci vedenej pod č. k. 12 C 106/2009 nerozhodol“*.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal vo veci takéto rozhodnutie:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti J. s. r. o. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy... a právo prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru ... postupom Okresného súdu Bratislava I... v kompenzačnom konaní č. k. 12 C /106/2009 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava I sa prikazuje konať a rozhodnúť bez zbytočných prietahov.

3. Obchodnej spoločnosti J. s. r. o. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000 - €..., ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Obchodnej spoločnosti J. s. r. o. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 323,50 €... ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť na účet advokátky JUDr. E. K. do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch sťažnosť môže podať účastník konania alebo strana v konaní. Sťažnosť na postup súdu môže smerovať proti porušovaniu práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo porušovaniu zásad dôstojnosti súdneho konania sudcami, súdnymi úradníkmi alebo zamestnancami súdu, ktorí plnia úlohy pri výkone súdnictva.

Podľa § 63 zákona o súdoch sťažnosti vybavuje predseda príslušného súdu, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Sťažnosti na predsedu súdu vybavuje predseda súdu vyššieho stupňa.

Z okolností prípadu predovšetkým vyplýva, že sťažovateľka podala ústavnému súdu sťažnosť 2 mesiace po podaní sťažnosti predsedníčke okresného súdu podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch a asi 1 mesiac po doručení jej odpovede sťažovateľke bez toho, aby bol zo strany sťažovateľky poskytnutý napadnutému všeobecnému súdu adekvátny časový priestor, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený svojou nečinnosťou.

Takéto využitie právneho prostriedku nápravy podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažovateľkou so zreteľom na to, že v deň podania sťažnosti okresný súd v danej veci vykonal nariadené pojednávanie a následne ho odročil na 14. november 2011, svedčí o tom, že predmetná sťažnosť predsedníčke súdu v okolnostiach prípadu bola zo strany sťažovateľky iba formálnym úkonom pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd preto zastáva stanovisko, že v danom prípade bola sťažnosť ústavnému súdu podaná predčasne, a to v čase, keď ešte nebolo možné dospieť k záveru, že by vyčerpanie právneho prostriedku, ktorý zákon sťažovateľke na ochranu jej práv účinne poskytuje a na použitie ktorého je oprávnená podľa osobitných predpisov, bolo bezúspešné a neprinieslo ňou sledovaný cieľ. Naopak, okolnosti prípadu naznačujú nápravu stavu, pri ktorom dochádzalo k porušovaniu označených práv. Ústavný súd totiž dopytom na okresnom súde zistil, že v danej veci po podaní sťažnosti predsedníčke okresného súdu začal namietaný súd reálne konať, keďže po pojednávaní uskutočnenom 3. októbra 2012 vykonal 14. novembra 2012 ďalšie pojednávanie, na ktorom realizoval dokazovanie a následne prerokovanie veci odročil na 11. január 2013.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v sťažnosti nepreukázala skutočné využitie všetkých účinných právnych prostriedkov nápravy a z tohto pohľadu je dôvodné považovať ňou predloženú sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy za neprípustnú podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd však k tomu pripomína, že prípadne dlhšie obdobie nečinnosti všeobecného súdu, respektíve iné jeho konanie (neefektívny, nesústredený postup súdu)

po podaní sťažnosti predsedníčke okresného súdu, ktoré by boli v príčinnej súvislosti s porušením základného práva na konanie bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, by nemuseli byť prekážkou prípustnosti opätovného konania a rozhodovania vo veci samej podľa § 24 zákona o ústavnom súde. Dlhšie obdobie (táto otázka závisí od povahy veci) by totiž mohlo založiť inú kvalitu posudzovania zbytočných prietahov v súdnom konaní.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2013